

ת"פ (תל אביב) 43754-03-23 - מדינת ישראל נ' ירון שמעון בצלאל

ת"פ (תל-אביב-יפו) 43754-03-23 - מדינת ישראל נ' ירון שמעון בצלאלשלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 43754-03-23

מדינת ישראל

נגד

ירון שמעון בצלאל

ע"י ב"כ עו"ד אלון זלצברג

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[09.12.2024]

כבוד השופט איתן קורנהאוזר

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). בהתאם לעובדות בהן הורשע, ביום 29.10.22 בבית כנסת בהרצליה, לאחר תפילת השבת, החל ויכוח בין המתלונן בן ה-71 והנאשם אשר שימש כגבאי בית הכנסת. בהמשך למתואר, הכה הנאשם את המתלונן בכך שהתנפל עליו, דחף אותו לרצפה, בעט בידו, היכה במתלונן באגרופים בפניו ותפס אותו בגרונו. בניסיון להתגונן, נשך המתלונן את הנאשם בידו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן המטומה פריאורביאלית בעינו השמאלית וכאבים בכף יד ימין.
2. בהתאם להסכמה בין הצדדים, בטרם נשמעו טיעונים לעונש הופנה עניינו של הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן. ב"כ המאשימה הצהיר כי ככל ששירות המבחן יעריך רמת סיכון נמוכה להישנות עבירות, לצד נטילת אחריות והירתמות לטיפול, המאשימה תגביל את טיעוניה לעונש של 4 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם בן 50, נשוי ואב ל-6 ילדים, ללא עבר פלילי. שירות המבחן סקר את נסיבות חייו של הנאשם מהן עולה כי סיים 12 שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא. לאחר שחרורו, אביו של הנאשם נפטר והוא החל לעבוד במספרה שהייתה שייכת לו, בה הוא עובד עד היום. הנאשם תיאר כי אשתו סובלת מבעיות בריאותיות ולכן הוא נאלץ לעבוד בשתי עבודות כמפרנס יחיד המשמש אף גורם טיפול מרכזי בילדיו. כיום, הנאשם עובד במספרה בשעות היום וכמתווך בשעות הערב, בנוסף לתפקידיו בבית כנסת כגבאי וגזבר. באשר לרקע לביצוע העבירה, שיתף הנאשם כי המתלונן, קרוב משפחתו, טען שהנאשם גונב כספים מקופת בית הכנסת, ולאחר שהזכיר במהלך ויכוח אף את ילדי הנאשם - חש הנאשם בזעם שגרם לו לאבד שליטה על מעשיו ולנקוט באלימות כלפי המתלונן. הנאשם תיאר בוושה וצער שחש מיד לאחר המעשה, והוסיף כי כיום הם מנהלים קשר תקין. המתלונן אישר נתון זה בפני שירות המבחן, וציין כי מדובר באירוע יחיד אשר אינו מאפיין את התנהלות הנאשם. שירות המבחן העריך רמת סיכון נמוכה להתנהגות אלימה מצד הנאשם בעתיד, אך סבר כי הנאשם יוכל להיתרם מטיפול ייעודי לאנשים שנקטו באלימות. הנאשם הביע נכונות להשתלב בטיפול שהוצע לו, והחל להשתתף בקבוצה בחודש ספטמבר 2024. בנסיבות אלה, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, 150 שעות של"צ ופיצוי למתלונן. בנוסף, בשל חשש שהביע הנאשם שהרשעה לא תאפשר לו להמשיך לעסוק בתיווך, המליץ השירות לשקול בחיוב את בקשתו לביטול ההרשעה. ראיות לעונש
4. מטעם ההגנה העיד הרב של בית הכנסת בו התרחש האירוע, הרב שלום צדוק. בעדותו, פירט כי הוא מכיר את הנאשם והמתלונן, ביניהם קשר משפחתי, וכי היחסים ביניהם היו תמיד תקינים ואף שבו ליחסים טובים לאחר האירוע. הרב צדוק תיאר את הנאשם כ"מסמר של בית הכנסת", היחיד שמטפל בכל הנושאים של בית הכנסת. תמצית טיעוני הצדדים
5. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה וכן על מידת הפגיעה בהם, כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן. לטענתה, סוג העבירה ונסיבותיה אינם מאפשרים במקרה זה לבטל את ההרשעה, ובנוסף הנאשם לא עמד בנטל של הוכחת נזק קונקרטי מעצם הותרת ההרשעה כאשר הסתפק באמירה כללית לפיה הוא עובד בתור מתווך. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 4 חודשי מאסר ועד 12 חודשים. אשר למיקומו של הנאשם במתחם הענישה, התייחסה ב"כ המאשימה לגילו, לעובדה שהוא ללא עבר פלילי, וכן לנטילת האחריות, החיסכון בזמן שיפוטי, וההליך הטיפולי שהחל לאחרונה. לפיכך, ובהתחשב בנתונים החיוביים שעלו בתסקיר שירות המבחן, ביקשה למקמו בתחתית מתחם הענישה ולהטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה לביסוס טיעוניה (טמ/1).

6. ב"כ הנאשם התייחס תחילה בטיעוניו לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה, וטען שלא ניתן ללמוד מאותם מקרים על הענישה הראויה במקרה הנדון. בטיעוניו, תיאר את היחסים בין הנאשם למתלונן, ביניהם קרבה משפחתית רחוקה, קירבת מגורים, תפילות באותו בית כנסת ואף ארוחות משותפות. מכאן, ביקש לתת משקל לענין הציבורי בשלמות המשפחה, במיוחד כשמדובר באירוע חד פעמי בחיי הנאשם. ב"כ הנאשם פירט כי הנאשם משמש כמפרנס יחיד של אשתו וששת ילדיו, תומך באמו בת ה-85, עובד בשתי עבודות ומהווה את הרוח החיה בבית הכנסת. לטענתו, הרשעה תפגע ביכולת הנאשם לפרנס את משפחתו בשל פגיעה ברישיון התיווך שלו (העתק מרישיון תיווך מקרקעין של הנאשם הוגש - טנ/1). ב"כ הנאשם הפנה למקרים חמורים יותר, לטענתו, אשר הסתיימו בהסדרים מותנים, וכן למקרים חמורים שהסתיימו בבית המשפט ללא הרשעה (טנ/2). בהתחשב במכלול הדברים, ביקש ב"כ הנאשם לבטל את ההרשעה ולאמץ את המלצת שירות המבחן לעונש של 150 שעות של"צ.

7. הנאשם בדברו, טען שהאירוע הוא חריג במהלך חייו, במיוחד כשהוא נוהג רק לעזור לאנשים. עוד הוסיף, כי האירוע התרחש בשל האופן בו דיבר אליו המתלונן.

דיון והכרעה

סוגיית ביטול הרשעה

8. בחינת סוגיית ביטול הרשעה פלילית, קודמת לבחינת הענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (רע"פ 2327/19 גוז מרסלו אדוארדו נ' מדינת ישראל, פסקאות 8 ו-11 (19.5.2019); רע"פ 3195/19 יניב אגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.7.2019)).

לפיכך, אדון תחילה בשאלה האם מדובר במקרה חריג בו יש להורות על ביטול הרשעת הנאשם.

9. את סוגיית ביטול ההרשעה יש לבחון בהתאם לשני התנאים המצטברים שנקבעו במסגרת הלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ב(3) 337 (1997)): סוג עבירה המאפשר לוותר על ההרשעה וכן פגיעה חמורה בשיקום הנאשם מעצם הרשעתו. לגבי התנאי השני, נקבע כי על הנאשם לבסס בראיות את טענתו לפגיעה חמורה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, וכי אין די בטענה כללית לפיה "ככל הנראה" ייגרם נזק (רע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 והאסמכתאות המפורטות שם (24.3.2019) (להלן: "עניין בר לוי")). עוד נקבע, כי אין להידרש לאפשרויות תאורטיות על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד (ע"פ 8528/12 אלירן צפורה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 והאסמכתאות המפורטות שם (3.3.2013); רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015)).

הליך זה של הימנעות מהרשעה, יוחד למקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם נוצר פער קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה. יש לתת את הדעת לכובד משקלו של האינטרס הציבורי בהרשעה בהליך הפלילי:

"האינטרס הציבורי בהרשעת נאשם שהוכח האשמתו -

אינו עניין של מהבכך. הרשעת הנאשם מביאה לידי ביטוי הפלילות הכליות, מאפשרת אכיפת חוקתקניה ושוויונית, מעבירה את המסרה הרתעת הנחוצה ומקיעה את הנאשם בגין מעשיו הנפסדים (ע"פ 8169/20 שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לחוות דעתי (26.8.2021)). לא בכדי

במספר רב של פסקי דין, בית משפט טען שההחלטה להימנעות מהרשעה אוביטולה

הינחריגים נדירים אשר יתקיימו במקרים יוצאי דופן..."

(ע"פ 2698/24 דוד סילבר נ' מדינת ישראל, פסקה 30 בפסק דינו של כב' השופט אלרון (5.12.2024)).

10. ב"כ הנאשם טען כי הותרת ההרשעה על כנה תיפגע בעיסוקו של הנאשם כמתווך נדל"ן: "זה לא אולי אלא יחתך מטה לחמו" (עמ' 10 ש' 2 לפרוט'). את טיעוניו בסוגיה זו מיקד ב"כ הנאשם בחשיבות המשך עיסוק הנאשם בתחום התיווך, לצד עבודתו במספרה, בשל היותו מפרנס יחיד ובהתחשב במצבו המשפחתי והכלכלי. עם זאת, ב"כ הנאשם לא הציג ראיות לביסוס טיעוניו וכל שהוצג הוא רישיון עיסוק בתחום תיווך המקרקעין. אין די בטיעון זה על מנת לבסס "פגיעה חמורה בנאשם" הנובעת מעצם הרשעתו: ראשית, המחוקק לא קבע מניעה לעסוק בתיווך מקרקעין עבור אדם לו הרשעה פלילית. סייג רלוונטי אפשרי שנקבע בחוק המתווכים במקרקעין, תשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המתווכים"), לגבי מתווך במקרקעין המורשע בהליך פלילי, מתייחס ל"עבירה שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק בתיווך במקרקעין" (סעיף 14א'(5) לחוק המתווכים). ב"כ הנאשם לא טען דבר לגבי העבירה בה הורשע הנאשם, ככזו העונה על רכיבי סעיף זה בחוק המתווכים. כך, לא ברור מטיעוני ההגנה האם וכיצד עבירת האלימות בה הורשע הנאשם מבססת את הוראת סעיף 14א'(5) לחוק המתווכים. לגבי סוגיה זו, הדורשת בחינה פרשנית, אפנה להלכה לפיה אין די אף ב"מידת ודאות קרובה לנזק":

"בראש ובראשונה אבקש להתייחס לטענה, לפיה "די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה."

(רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.11.2014)).

שנית, ככל שהיה עולה בידי ההגנה להוכיח שהעבירה בה הורשע הנאשם עונה על הוראת סעיף 14א' לחוק המתווכים, ולכן מוגדרת כ"עבירת משמעת", חוק זה הותיר את שיקול הדעת לגורם המקצועי באופן בו ועדת משמעת צריכה לדון ולהחליט בעבירות משמעת (ראו בהרחבה את הוראותיו של סעיף 14 לחוק המתווכים). את שיקול הדעת המוקנה בחוק לוועדת המשמעת, הרחיב המחוקק באופן בו קבע אמצעי משמעת שונים אשר ביטול הרישיון הוא הקיצוני שבהם (סעיף 14יט' לחוק המתווכים), ואף קבע אפשרות לנקוט באמצעי משמעת זה על תנאי בלבד (סעיף 14כ' לחוק המתווכים). יש לציין, כי לא הוצגה כל ראיה לפיה בגין הרשעה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה, נשלל עד כה רישיון תיווך במקרקעין של מאן דהוא (החלטות ועדת המשמעת לפי חוק המתווכים מפורסמות על ידי האגף לאסדרת מקצועות במשרד המשפטים). לפיכך, לא הוכחה פגיעה חמורה בנאשם בעצם הרשעתו או פגיעה כלשהי. שלישית, בהתחשב בחשיבות שראה המחוקק לאפשר לגורם המקצועי הממונה את הפעלת שיקול הדעת בהעמדה לדין בשל עבירת משמעת, אני מוצא כי אין לפעול בדרך שתימנע קבלת מידע זה מאותו גורם מוסמך: "הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים".

(רע"פ 5018/18 בוגזלו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.10.2018). ראו עוד: רע"פ 1746/18 אלחנן יהודה פלהיימר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (26.4.2018)).

רביעית, לא הוצגה כל ראיה לגבי עיסוק פעיל וכן על היקף הכנסותיו של הנאשם כתוצאה מעיסוקו, ככל שקיים, במסגרת הרישיון לתיווך במקרקעין. לפיכך, אותו טיעון בדבר פגיעה קשה ש"תחתוך את מטה לחמו" של הנאשם, נותר בגדר טיעון בעלמא ללא ביסוס בראיות.

חמישית, אף ככל שהיה עולה בידי הנאשם להוכיח פגיעה ממשית בו, היה מקום לתת משקל מכריע לשיקול הדעת של הגורם המוסמך:

"אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של המבקש לשמש מתווך (ההדגשה אינה במקור) או מדביר, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים הטעון רישוי, מן הראוי כי הדבר יהיה גלוי בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין"

(ענין בר לוי, פסקה 8, שם מדובר היה בעבירה על החוק להגנת חיי הבר. ראו עוד בענין זה: רע"פ 3224/19 אדם אביב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (28.5.2019)).

שישית, לגבי שיקול הדעת שניתן לוועדת המשמעת בחוק המתווכים, אין השפעה לעניין סמכות זו לשאלה האם הורשע הנאשם או שמא בוטלה הרשעתו, זאת בהתאם להוראת סעיף 14כח'א) לחוק המתווכים הקובע כך:

"ענישה או זיכוי בהליכים פליליים או בהליכים משמעתיים על פי דין אחר, אינם מונעים נקיטת הליכים על פי חוק זה נגד מתווך במקרקעין בשל אותו מעשה או מחדל, ונקיטת אמצעים או זיכוי על ידי ועדת המשמעת בשל אותו מעשה או מחדל אינם מונעים נקיטת הליכים פליליים או הליכים משמעתיים על פי דין אחר נגדו."

(ראו התייחסות לסוגיה זו, במקרה בו התקבל ערעור המדינה על ביטול הרשעתו של מתווך מקרקעין - עפ"ג (חי') 32764-04-16 מדינת ישראל נ' עמית קנדלקר (31.5.16)).

לפיכך, לא עלה בידי הנאשם לעמוד באחד התנאים המצטברים הנדרשים לביטול הרשעתו, ומכאן שאין מקום להרחיב עוד בשאלת סוג העבירה בהקשר זה.

אשר לטיעון ב"כ הנאשם כי אף פגיעה בדימוי עצמי יכולה לשמש ביסוס להוכחת פגיעה בנאשם מעצם הרשעתו, מדובר בטענה אשר נדחתה באופן מפורש על ידי בית המשפט העליון (רע"פ 9042/17 היאם עאבד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (27.12.2017); רע"פ 5261/18 רחמים דוידוף נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.7.2018)).

למעלה מן הצורך, אציין כי סוג העבירה כשלעצמו אינו מהווה מכשול בפני ביטול הרשעה, כפי שהראה ב"כ הנאשם במספר פסקי דין שהגיש. עם זאת, אין מדובר באירוע אלימות מינורי ביותר המציב נטל ראיה נמוך עד מאד להוכחת פגיעה בנאשם ומידתה (ראו התייחסות בהמשך לנסיבות האירוע). אף ככל שמדובר היה בנסיבות מינוריות, הרי שלא עלה בידי הנאשם לעמוד ברף הנטל הנדרש להוכחת הפגיעה בו.

לפיכך, הבקשה לביטול ההרשעה נדחית.

קביעת מתחם ענישה

11. אלימות כלפי אדם אחר מהווה פגיעה בזכותו של כל אדם לשלמות הגוף, לביטחון אישי ולשלמות הנפש. פעולה אלימה המבוצעת כלפי הזולת במרחב הציבורי, פוגעת אף במקום החברתי הנפגע כתוצאה מערעור היציבות ותחושת הביטחון במרחב זה. כפי שנקבע לא פעם, לבית המשפט תפקיד בהפחתת האלימות בחברה:

"בית משפט זה עמד פעם אחר פעם על הצורך בהרתעתם של אלו המבקשים 'לפתור סכסוכים' בדרך אלימה. נקבע כי עלינו להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרים בדרך האלימות."

(ע"פ 1892/15 אימאן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (31.5.2015)).

בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות אלימות מסוגים שונים, יש לתת משקל משמעותי לנסיבות המקרה, במיוחד לנוכח המנעד הרחב של עבירות אלה (ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (5.6.2013)).

12. בחינת נסיבות המקרה הנדון מעלה כי מדובר בפרץ אלימות נקודתית אך מתמשכת ומתעצמת, מצד הנאשם כלפי המתלונן בן ה-71. הנאשם התנפל על המתלונן, דחף אותו לרצפה, בעט בידו, היכה בפניו באגרופים ואחז בגרונו. עצמת האלימות גרמה למתלונן לחבלות של המטומה בעינו וכאבים בכף ידו. תיקון הוראת החיקוק, אשר שונתה מעבירת תקיפת זקן לעבירת תקיפה הגורמת חבלה, מקל עם הנאשם. יש לתת משקל לכך שאין מדובר בעבירת פשע של תקיפת זקן, לה ערכים מוגנים נוספים, אלא בעבירת עוון של תקיפה הגורמת חבלה. משקל מסוים נוסף ניתן לכך שהמתלונן נשך את הנאשם בעת ניסיונו להתגונן מפניו. לצד זאת, לא ניתן להתעלם מפער הגילאים בין הנאשם למתלונן המבוגר.

13. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בתי המשפט נוהגים להטיל בגין עבירות אלימות עונשים המותאמים לנסיבות המקרה ולנסיבותיו של העושה, תוך דגש על המנעד הרחב ביותר של נסיבות אלימות כזו או אחרת. לפיכך, משקל נסיבות ביצוע העבירה מקבל משמעות רבה בעת בחינת מתחם העונש בעבירות אלה. הצדדים ביקשו לתמוך את טיעוניהם במספר רב של פסקי דין, כאשר כל מקרה ומקרה התאפיין בנסיבותיו המסוימות. ב"כ הנאשם הפנה לאסופת מקרים בהם בוצעו עבירות אלימות פיזית, אשר הסתיימו כולם בהסדר מותנה. על אף מקרים שונים בהם נגרמו חבלות משמעותיות למתלוננים, לא מצאתי בהם את שילוב הנתונים המחמירים שפורטו לעיל בעניינו של הנאשם, ובהם גיל המתלונן; החבלה בעינו; והאחיזה בצווארו. ב"כ הנאשם היפנה אף לפסקי דין שהסתיימו בבתי המשפט המחוזיים ללא הרשעה תוך ביצוע של"צ, זאת בגין עבירות אלימות חמורות. כפי שצוין לעיל, סוג העבירה במקרה זה אינו מהווה מחסום מפני ביטול הרשעת הנאשם. המקרים אליהם היפנה הסנגור התאפינו בנסיבות מיוחדות (כגון התחשבות בטעמי הגנה מן הצדק), כל מקרה בהתאם לנסיבותיו, ובנוסף - מקרים אלה אינם מהווים את הקו המנחה בסוגיה זו בהתאם לפסיקה הרבה והמחייבת של בית המשפט העליון לגבי הימנעות מהרשעה. יש עוד להתחשב בכך שבאותם מקרים נקבע כי יש להימנע מהרשעה, ומכאן אף סוג רכיב הענישה. באופן דומה, הפסיקה שהגישה המאשימה, בה הוטלו מאסר בפועל או מאסר לריצוי בעבודות שירות, אינה מאפיינת את רמת הענישה הנהוגה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה, כאשר רב המקרים שהוצגו עסקו בעבירת חבלה חמורה. בנוסף לפסקי הדין שהגישו הצדדים, אפנה לפסיקה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה, בנסיבות שאינן חמורות מהמקרה הנדון, בה הוטלו שעות של"צ (עפ"ג"ב"ש) 34848-03-24 אלכסנדר מונדרוס נ' מדינת ישראל (29.5.2024); עפ"ג"ב"ש) 22342-02-23 ניסים וקנין נ' מדינת ישראל (19.4.2023), או מאסר לריצוי בעבודות שירות (רע"פ 3681/19 יחב שבתאי נ' מדינת ישראל (13.6.2019); עפ"ג"ב"ש) 36637-07-24 טאדלו ברהנו נ' מדינת ישראל (24.9.2024); עפ"ג"ב"ש) 64561-12-21 נריה גילקורב נ' מדינת ישראל (16.8.2022)).
- יש להדגיש כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ובין מדיניות הענישה הנוהגת המהווה אך את אחד משיקולים אלה (ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.10.2016)).
14. לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, תוך דגש על נסיבות המקרה, וכן בהתחשב במדיניות הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לצד של"צ לתקופה משמעותית ועד ל-10 חודשי מאסר, וכן ענישה נלווית הכוללת אף פיצוי לטובת המתלונן.
- העונש המתאים
15. הנאשם בן 50, ללא עבר פלילי, קיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה ומנהל כיום קשר תקין עם המתלונן. יש לתת משקל לנסיבות חייו האישיות של הנאשם, אשר עובד בשתי עבודות ומפרנס את משפחתו כמפרנס יחיד. כמו כן יש להתחשב בהתרשמות שירות המבחן כי הנאשם נעדר דפוסים עברייניים ולהערכת שירות המבחן בדבר סיכון נמוך להישנות ביצוע עבירות בעתיד. בנוסף, יש לזקוף לזכות הנאשם את שילובו בקבוצה טיפולית ייעודית במסגרת שירות המבחן. מכלול נסיבות אישיות אלה ממקם את הנאשם ברף נמוך של מתחם הענישה שנקבע.
- לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה, אלא אם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע תוך 3 שנים מהיום.
  - ב. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא ירצה, אלא אם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון תוך 3 שנים מהיום.
  - ג. צו של"צ בהיקף של 300 שעות, זאת בהתאם לתכנית שערך שירות המבחן.
  - ד. צו מבחן למשך שנה.
- בית המשפט הבהיר לנאשם את משמעות העמידה בתנאי צו השל"צ וצו המבחן ואת האפשרות לחידוש הדיון בעניינו ככל שלא יעמוד בהם.
- ה. פיצוי למתלונן, עד תביעה 1, בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.2025. המאשימה תעביר את פרטי המתלונן תוך 7 ימים.
- המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.
- ניתן היום, ח' כסלו תשפ"ה, 09 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.